Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 18. Warszawa, dnia 10 lipca 1937 r. **Rok XX.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 39 — 40

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 46—47

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 140 — 145

C. BIBLIOGRAFIA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

D. KOMUNIKAT.

Do niniejszego numeru dołącza się broszurę, zawierającą jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

137.

OKÓLNIK Nr. 39

z dnia 6 lipca 1937 r.

o wydawaniu pozwoleń na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego.

(Nr AP. 38-15).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych powierzyło Związkowi Organizacyj Rybackich R. P. w Warszawie, ul. Kopernika 30 opracowanie planu i metod walki ze szczurem piżmowym, Związek ten po zebraniu z terenu odpowiednich informacyj doszedł do wniosku, że najbardziej radykalnym sposobem tępienia wspomnianego szkodnika jest zabijanie go przy użyciu broni palnej (dubeltówki).

Biorąc pod uwagę, że sprawa wytępienia szczura piżmowego leży nie tylko w interesie bezpośrednio zagrożonych gospodarstw, ale przede wszystkim, wobec istniejącej obawy dalszego rozmnażania się szczura, posiada wyraźne znaczenie publiczne, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych uważa za możliwe wydawanie pozwoleń na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego bez potrzeby równoczesnego ubiegania się przez petentów o wydanie karty łowieckiej — tym więcej, że szczur piżmowy nie jest zwierzęciem podpadającym pod działanie przepisów prawa łowieckiego.

Oczywiście pozwolenie na broń myśliwską dla celu wyżej wskazanego może być wydane jedynie osobom, które posiadają ogólne warunki uzasadniające udzielenie im pozwolenia na posiadanie i noszenie broni palnej oraz co do których nie zachodzi żadna obawa, że broń myśliwską użyją w celach łowieckich.—Wydanie pozwolenia na broń myśliwską w celu tępienia szczura piżmowego uskutecznione w trybie wyjątkowym, przewidzianym w niniejszym okólniku, winno być wyraźnie zaznaczone przez umieszczenie w pozwoleniu na broń w rubryce „adnotacje władzy" następującej klauzuli: „Broń może być używana wyłącznie w celu tępienia szczura piżmowego".

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

138.

OKÓLNIK Nr. 40

z dnia 10 lipca 1937 r.

o zbiórkach i dodatkowych opłatach od stron w urzędach administracji ogólnej.

(Nr GB. 18-4-4)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Zostało stwierdzone w szeregu urzędów wojewódzkich i starostw, że urzędnicy tych urzędów przy sposobności spełniania czynności urzędowych pobierają od stron specjalne datki na cele społeczne i humanitarne, a nawet uzależniają wykonanie czynności urzędowej od przedstawienia dowodu uiszczenia opłaty na powyższy cel. Mimo iż okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 14 z dnia 29 stycznia 1930 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 146) pobieranie jakichkolwiek opłat dodatkowych nie opartych na obowiązujących przepisach, zostało wyraźnie zakazane, opłaty takie pobierane są w dalszym ciągu i w coraz szerszym zakresie.

W niektórych urzędach petenci, którzy wnieśli podania o udzielenie lub przedłużenie im pewnych pozwoleń, wzywani są oficjalnie do uiszczania dodatkowych opłat pod rygorem niezałatwienia podania lub też załatwienia odmownego. W wypadkach pewnych formalnych uchybień w podaniach pobierane są takie datki pod formą „dobrowolnej kary".

Niezależnie od pobierania takich datków w gotówcę praktykowane jest na szeroką skalę sprzedawanie znaczków na różne cele społeczne i humanitarne lub też ustawianie puszek na takie cele na biurkach referentów, przy czym przymusza się strony do wykupywania znaczków lub wrzucania datków do puszek. Są wypadki, że urzędnicy likwidujący pewne należności potrącają takie dodatkowe opłaty z tych należności przy wypłacie.

Zauważono również, że wystawia się puszki względnie sprzedaje się znaczki na jeden i ten sam cel u kilku, a czasami nawet u wszystkich referentów w danym urzędzie równocześnie.

Dalsza niewłaściwość polega na tym, że nie ma żadnej istotnej kontroli ze strony kierowników urzędów nad tą całą akcją zbiórkową, a niektórzy urzędnicy zebrane pieniądze lub przeznaczone do sprzedaży znaczki przechowują w biurkach bez należytego zabezpieczenia.

Ponieważ tego rodzaju postępowanie nie tylko pozostaje w sprzeczności z obowiązującymi przepisami, ale i podrywa powagę urzędów, gdyż utrwala w szerokich kołach interesantów przekonanie, że przyśpieszenie załatwienia poda-

nia lub uzyskanie przychylnej decyzji można uzyskać przez złożenie osobnego datku, nie mówiąc już o tym, że może narażać urzędników na krzywdzące podejrzenia jakoby z takiej akcji zbiórkowej wyciągali jakieś dla siebie korzyści, przeto zarządzam co następuje:

1) Zakazuję urzędnikom administracji ogólnej pobierania od interesantów w związku z wykonywaniem czynności urzędowych jakichkolwiek opłat nie opartych na obowiązujących przepisach, w szczególności przyjmowania jakichkolwiek datków bezpośrednio w gotówce, czy w drodze zakupna znaczków lub do puszek.

2) Okólnik niniejszy należy podać do powszechnej wiadomości przez umieszczenie go w widocznym miejscu w poczekalniach i pokojach przyjęć urzędów wojewódzkich i starostw.

3) Okólnik niniejszy uchyla okólnik nr 14 z dnia 29 stycznia 1930 r.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

139.

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 lipca 1937 r.

w sprawie „Tygodnia Szkoły Powszechnej".

(Nr. AP. 2-42).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Na prośbę Zarządu Głównego Towarzystwa Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przedłuża ustalony w piśmie z dnia 13 maja r. b. Nr. AP. 2-42 termin Tygodnia Szkoły Powszechnej o następne dwa dni i prosi o zarezerwowanie począwszy od roku bieżącego dni od 2 do 10 października włącznie, jako terminu na stałe tego obchodu i nieudzielanie w tym czasie pozwoleń na inne zbiórki.

Dalsza treść powołanego pisma okólnego pozostaje bez zmian.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Adelstein
NACZELNIK WYDZIAŁU

140.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 lipca 1937 r.

o należnościach w postępowaniu dyscyplinarnym

(GB. 51-dysc.-3)

Do

Urzędów Wojewódzkich i Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

Okólnikiem z dnia 16 czerwca 1937 r. Nr. 15 Prezydium Rady Ministrów w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśniło, co następuje:

Wezwania funkcjonariuszów państwowych na rozprawę dyscyplinarną w charakterze świadków w celu wyjaśnienia okoliczności, pozostających w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby, powinny komisje dyscyplinarne skierowywać nie bezpośrednio do danego funkcjonariusza, lecz do jego władzy przełożonej, która w każdym przypadku wydawałaby zlecenie odbycia podróży służbowej.

W tych wypadkach należności świadków w postępowaniu dyscyplinarnym byłyby przyznawane według norm, ustalonych dla podróży służbowych. W innych wypadkach, wezwania funkcjonariuszów państwowych na świadków w postępowaniu dyscyplinarnym, należy stosować zasady, zawarte w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 24 sierpnia 1936 r. Nr. D. III. 9309/3/36 (pismo okólne Min. Spraw Wewnętrznych z 8.IX.1936 r. Nr. GB. 50-209 Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 26, poz. 187).

Analogicznie postępować należy w razie powołania funkcjonariusza państwowego do rozprawy dyscyplinarnej w charakterze biegłego lub tłumacza.

Przy ustalaniu należności biegłych i tłumaczy należy stosować następujące zasady:

Biegli i tłumacze winni otrzymać pokrycie wydatków niezbędnych do wykonania swej pracy, mimo, że art. 589 kodeksu postępowania karnego nie ma analogicznego zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym.

Biegli i tłumacze wyznaczeni spośród funkcjonariuszów państwowych zasadniczo nie mają prawa do wynagrodzenia, można jednak w miarę okoliczności, w razie wykonywania pracy związanej z obowiązkami biegłego lub tłumacza poza przepisanymi godzinami urzędowymi, przyznać im wynagrodzenie za godziny nadliczbowe.

Natomiast biegli i tłumacze nie będący funkcjonariuszami państwowymi winni otrzymywać za swą pracę wynagrodzenie, nie ma bowiem podstawy prawnej do żądania od nich bezpłatnego wykonania tej pracy.

Przy przyznawaniu biegłym i tłumaczom nie będącym funkcjonariuszami państwowymi, zamieszkałym poza siedzibą komisji dyscyplinarnej, zwrotu kosztów przejazdu, należy stoso-

wać analogicznie postanowienie art. 588 § 3 k. p. k., przy czym w razie odbycia podróży częściowo koleją, częściowo zaś innymi środkami lokomocji, należy przyznawać im cenę biletu na odległość między miejscem zamieszkania, a siedzibą komisji dyscyplinarnej. Zwrot kosztów dojazdu do i z dworca kolejowego im nie przysługuje.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe wyjaśnienie do wiadomości i stosowania.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

141.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (Warszawa, Rakowiecka 8), pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki w kształcie polskiego orła akademickiego wykonanego z oksydowanego srebra, na emaliowanym tle czerwonym, w srebrnym otoku wieńca z kłosów, owoców i gałęzi drzew, spiętego monogramem S. G. G. W. Orzeł akademicki trzyma w szponach skrzyżowane: gałązkę oliwną i palmę akademicką, a w czerwonym tle emaliowanym umieszczone są z błyszczącego srebra trzy sześcioramienne gwiazdy, odpowiadające trzem wydziałom, składającym się na całość uczelni.

Odznakę nosić mogą osoby, które ukończyły Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego z tytułem inżyniera rolnika, leśnika i ogrodnika, doktora nauk rolniczych, leśnych lub ogrodniczych, jak również habilitowani docenci Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, profesorowie nadzwyczajni, zwyczajni, tytularni i honorowi.

Za odznakę Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego pobierać może jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 5 zł.

Wydawanie odznaki osobom nie objętym niniejszym pozwoleniem jest zakazane.

(Warszawa, dnia 5 lipca 1937 r. Nr AP. 3-71).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

142.

PISMO OKÓLNE

z dnia 9 lipca 1937 r.

o poświadczaniu przez gminy kwitów rentowych.

(Nr SS. 40-43-8).

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast (w województwach pomorskim i poznańskim).

Na skutek podnoszonych wątpliwości co do obowiązku gmin poświadczania kwitów rentowych, względnie wydawania rencistom poświadczeń o życiu, wdowieństwie lub życiu sierot Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

1) na terenie województw pomorskiego i poznańskiego ciąży na gminach obowiązek z mocy §§ 727 i 1384 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dn. 19.VII.1911 r. poświadczania kwitów rentowych tylko tym rencistom, którzy pozostali nadal na ubezpieczeniu Ubezpieczalni Krajowej.

2) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza na podstawie oświadczenia Ministerstwa Opieki Społecznej, iż począwszy od dnia 1.VI. 1937 r. renciści podlegający ustawie z 28.III. 1933 r. nie będą zgłaszali się do gminy o poświadczenie kwitów rentowych. Kwestia warunków, na jakich gminy będą w przyszłości wydawały odpowiednie zaświadczenia osobom otrzymującym renty dla celów kontroli ich uprawnień przez instytucje ubezpieczeniowe zostanie unormowana rozporządzeniem wykonawczym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej na podstawie art. 288 ust. (2) cytowanej ustawy z dn. 28.III.1933 r.

3) do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego Min. Spraw Wewnętrznych, przewidzianego w art. 288 ust. (2) ustawy z dn. 28.III.1933 r. renciści, podpadający pod postanowienia tej ustawy, mogą otrzymywać od gminy poświadczenia na warunkach ustalonych statutem o opłatach administracyjnych, obowiązującym w danej gminie. Do tego czasu więc gmina może pobierać ustalone opłaty, bądź zwalniać od opłat własną decyzją.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 23 czerwca Nr 46 Rok 1937

Poz. 348. Ustawa z dnia 12 czerwca 1937 r. o ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie wymiany not z dnia 30 stycznia 1937 r. o zmianie tekstu polskiego listy pierwszej, załączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Poz. 349. Ustawa z dnia 12 czerwca 1937 r. o ratyfikacji układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego likwidacji sum, wpłaconych do odnośnych instytucyj kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, podpisanego w Warszawie dnia 19 listopada 1936 r.

Poz. 350. Ustawa z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw: poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego.

Art. 1. (1) Włącza się do obszaru województwa pomorskiego:

1) z województwa poznańskiego powiaty: bydgoski, bydgoski miejski, inowrocławski, inowrocławski miejski, szubiński, wyrzyski, oraz gminy Chełmce, Kruszwica wieś i Kruszwica miasto powiatu mogileńskiego;

2) z województwa warszawskiego powiaty: lipnowski, nieszawski, rypiński i włocławski.

(2) Włącza się do obszaru województwa poznańskiego z województwa łódzkiego powiaty: kaliski, kolski, koniński i turecki.

(3) Włącza się do obszaru województwa warszawskiego z województwa pomorskiego powiat działdowski.

Art. 2. (1) Zmiany w podziale administracyjnym, określone w art. 1, nie powodują — z zastrzeżeniem przepisów, zawartych w ust. (2) — (7) — na obszarze przyłączanych powiatów zmiany przepisów prawnych, obowiązujących w tych powiatach w dniu 31 marca 1938 r.

(2) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2):

1) tracą moc przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 czerwca 1924 r. w sprawie wykonywania opieki społecznej nad obywatelami polskimi, którzy w żadnej gminie Rzeczypospolitej Polskiej nie mają prawa do opieki trwałej, oraz ponoszenia wynikających stąd kosztów (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 576); obowiązek pokrywania kosztów tej opieki będzie obciążał krajowe związki wspierania ubogich;

2) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127), a zamiast nich wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy:

a) dekretu Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. Nr 29, str. 148), zmienionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 586),

b) rozporządzenia Komisariatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania wszelkiej kategorii pracowników (Tyg. Urz. Nr 25, str. 131),

c) rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwowych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 687);

3) wprowadza się przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str. 159) wraz z późniejszymi zmianami oraz przepisy art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6), zezwalające na pobór dodatków komunalnych do tego podatku.

(3) Na obszarze powiatu działdowskiego:

1) budowa i utrzymanie dróg wojewódzkich oraz ponoszenie związanych z tym kosztów należy do powiatowego związku samorządowego:

2) tracą moc przepisy rozdziału 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. ust. prusk. str. 159) wraz z późniejszymi zmianami;

3) tracą moc obowiązujące obecnie w tym powiecie przepisy w zakresie opieki społecznej i pokrywania kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na obszarze województwa warszawskiego;

4) tracą moc nieuchylone dotychczas przepisy, wymienione w ust. (2) pkt 2) lit. a), b) i c), a zamiast nich wprowadza się nieuchylone dotychczas przepisy dekretu Naczelnika Państwa z dnia 27 stycznia 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 11, poz. 127).

(4) Na obszarze powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2), tracą moc obowiązujące obecnie w tych powiatach przepisy w zakresie rozstrzygania sporów w sprawach ubezpieczeń społecznych, a zamiast nich wprowadza się przepisy, obowiązujące obecnie w tym zakresie na dotychczasowym obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

(5) Ilekroć z przepisów, obowiązujących w myśl artykułu niniejszego, wynika właściwość wojewódzkich sądów administracyjnych, rozumie się co do powiatu działdowskiego — wojewódzki sąd administracyjny w Toruniu, a co do powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 2) i ust. (2) — właściwe wojewódzkie sądy administracyjne.

(6) Na dotychczasowym obszarze województwa poznańskiego tracą moc przepisy art. V lit. A ustawy z dnia 19 maja 1889 r. o ogólnej administracji kraju i właściwości władz administracyjnych i administracyjno-sądowych prowin-

cji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 108) oraz rozporządzenie królewskie z dnia 5 listopada 1889 r., dotyczące administracji prowincjonalno-stanowego związku prowincji poznańskiej (Zb. ust. prusk. str. 177). Na obszar powiatów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt 1) i 2), oraz na obszar województwa poznańskiego, ustalony w myśl przepisów art. 1, rozciąga się przepisy ordynacji krajowej wraz z późniejszymi zmianami, obowiązujące na obszarze województwa pomorskiego. Jednocześnie tracą moc przepisy tej ordynacji na obszarze powiatu działdowskiego.

(7) Rada Ministrów, w związku z przepisami ustępów poprzedzających, władna jest wydawać w drodze rozporządzeń odpowiednie przepisy wprowadzające, uzgadniające i przejściowe.

Art. 3. Skreśla się wyrazy: „na obszarze b. zaboru austriackiego i rosyjskiego" w art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1926 r. w sprawie przyłączania gmin wiejskich, wchodzących w skład powiatu jednego województwa, do przyległego powiatu województwa drugiego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 269).

Art. 4. Minister Spraw Wewnętrznych powoła Komisję dla przeprowadzenia rozliczenia co do obiektów majątkowych, będących własnością związków samorządowych i międzykomunalnych. Decyzje Komisji będą ostatecznymi w administracyjnym toku instancji.

Art. 5. Samorządy terytorialne i gospodarcze wchodzą we wszelkie prawa i obowiązki w stosunku do pracowników, przejętych na skutek zmiany granic, dokonanych niniejszą ustawą.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym właściwym ministrom, stosownie do zakresu ich działania.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Poz. 351. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 czerwca 1937 r. o zwolnieniu od obowiązku ponoszenia kosztów urządzenia ulic i placów, oraz zmniejszeniu i odroczeniu uiszczenia wpłat z tego tytułu.

Na podstawie art. 174 ust. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i z dnia 28 grudnia 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405).

§ 2. (1) Intensywność (gęstość) zabudowania określa się iloczynem liczby, oznaczającej w m^2 powierzchnię, która może być zabudowana w myśl zatwierdzonego albo prawomocnego planu zabudowania (art. 10 pkt 2 i art. 11 pkt d), i liczby kondygnacyj, podzielonym przez liczbę, oznaczającą w m^2 całą powierzchnię działek do głębokości 70 m od linii regulacyjnej ulicy. Kondygnację suterenową i poddaszną przy obliczaniu intensywności zabudowania traktuje się, jako połowę kondygnacji.

(2) Przeciętną intensywność zabudowania oblicza się osobno dla terenów, przyległych do każdej ulicy lub placu komunikacyjnego, gdy przekłada się koszty urządzenia ulicy lub placu na całej ich długości, albo osobno dla terenów przyległych do każdego ich odcinka, gdy przekłada się koszty urządzenia ulicy lub placu nie na całej ich długości, lecz na długości pewnego odcinka.

§ 3. Od ponoszenia kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, przekładanych na podstawie art. 174, zwolnieni są:

a) właściciele działek lub nieruchomości, na których w myśl prawomocnego planu zabudowania wznoszenie budynków jest zabronione (art. 46 ust. 1 pkt a) i b) lub ograniczone (art. 46 ust. 3) w ten sposób, iż intensywność ich zabudowania ma być mniejsza od 0,10;

b) właściciele działek lub nieruchomości, na których na podstawie ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. o stosunkach prawnych w obszarach warownych i rejonach umocnionych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 124) lub na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437) wznoszenie budynków jest zabronione lub ograniczone w stopniu określonym wyżej w punkcie a).

§ 4. (1) Wysokość wpłat, przypadających do uiszczenia przez właścicieli działek lub nieruchomości, przyległych do ulic i placów komunikacyjnych, z tytułu urządzenia nawierzchni tych ulic i placów, łącznie z wartością gruntów nie może przekroczyć w stosunku do kosztów urządzenia ulicy o szerokości 20 m, licząc 10 m na jezdnię i 10 m na oba chodniki, części kosztów takiego urządzenia, wyrażonej procentowo liczbą, określającą przeciętną intensywność zabudowania, pomnożoną przez 2.

(2) W razie, gdy prawomocny plan zabudowania dopuszcza przy ulicy lub placu o zabudowaniu zwartym urządzenie pomieszczeń na zakłady handlowe, rzemieślnicze i drobne zakłady przemysłowe (art. 11 pkt d), procentowe określenie tej części kosztów urządzenia nawierzchni ulicy 20-metrowej szerokości, której nie mogą przekraczać przekładane koszty, podwyższa się o 10%.

(3) Ograniczenia wysokości przekładanych kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, określone wyżej w ust. (1) i (2), nie mają zastosowania:

a) gdy na działkach lub nieruchomościach, przyległych do ulicy lub placu, dopuszcza się

wznoszenie zakładów przemysłowych w myśl art. 10 pkt 1 lit. f) i g);

b) gdy działki, przyległe do ulicy lub placu, przeznaczone są do zabudowania luźnego budynkami, zawierającymi chociażby po jednym mieszkaniu o 5 izbach lub większym.

§ 5. Właścicielom działek, niezdatnych do zabudowania z powodów, określonych w art. 175, uiszczenie przełożonych kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych odracza się bez doliczenia procentów zwłoki do czasu usunięcia wad, czyniących działki niezdatnymi do zabudowania, bądź do czasu wzniesienia na nich budynków na podstawie pozwolenia władzy, udzielonego w myśl art. 175 ust. 2.

§ 6. (1) W razie, gdy na działkach znajdują się budynki, podlegające przepisom ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 39, poz. 297), uiszczenie opłat z tytułu urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego, przypadających od właścicieli tych działek, odracza się na ich prośbę w całości lub w części, bez doliczenia procentów zwłoki, na zasadach niżej wyłuszczonych.

(2) Uiszczenie opłat, wspomnianych w ust. (1), odracza się w całości, gdy:

a) budynki, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów zajmują więcej niż połowę powierzchni, przeznaczonej do zabudowania w zatwierdzonym albo prawomocnym planie zabudowania, a w braku planu zabudowania — więcej niż 1/4 powierzchni działki przy zabudowaniu zwartym i 1/6 tejże powierzchni przy zabudowaniu luźnym i gdy ponadto

b) więcej niż połowa, licząc według kubatury, pomieszczeń w budynkach podlega przepisom ustawy o ochronie lokatorów.

(3) Odroczenie powyższe jest ważne do czasu zwolnienia spod działania przepisów ustawy o ochronie lokatorów co najmniej połowy pomieszczeń, licząc według kubatury; w razie, gdy to nastąpi, właściciele odnośnych działek obowiązani są uiścić połowę przypadających na nich kosztów urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego. Drugą połowę tych kosztów wspomniani właściciele obowiązani są uiścić po całkowitym zwolnieniu wszystkich pomieszczeń w budynkach spod działania ustawy o ochronie lokatorów.

(4) Właściciele działek, na których znajdują się budynki, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów, gdy nie zachodzą warunki, określone w ustępie (2), obowiązani są uiścić połowę kosztów urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego. Uiszczenie drugiej połowy tej kwoty odracza się na ich prośbę na warunkach, podanych w ustępie (3), do czasu zwolnienia spod działania cytowanej ustawy wszystkich pomieszczeń w budynkach.

(5) W razie sprzedaży działek, określonych wyżej w ustępie (1) i (2), przełożone koszty urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego, których spłata została odroczona, powinny być uiszczone przed przeniesieniem prawa własności na nowonabywców.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życiu z dniem ogłoszenia.

Poz. 352. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o umorzeniu drobnych zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Umarza się zaległości w samoistnych daninach komunalnych przekazane do egzekucji przed dniem 1 kwietnia 1937 roku i objęte wnioskami egzekucyjnymi, z których ogólna suma wskazanych należności nie przekracza na dzień 1 kwietnia 1937 roku kwoty 1 zł.

(2) Zaległości(określone w ust. (1) skreślą zarządy związków samorządowych na podstawie otrzymanych z urzędów skarbowych wykazów wniosków egzekucyjnych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 353. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 1937 r. o ustaleniu ilości stanowisk notariuszów w Iłży i Wierzbniku.

Poz. 354. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 czerwca 1937 r. w sprawie zmiany koncesji, nadanej Towarzystwu Warszawskich Kolei Dojazdowych S. A.

Poz. 355. Oświadczenie rządowe z dnia 25 maja 1937 r. w sprawie złożenia przez Peru dokumentu ratyfikacyjnego konwencji międzynarodowej z dnia 24 kwietnia 1926 r. dotyczącej ruchu samochodowego.

Poz. 356. Oświadczenie rządowe z dnia 25 maja 1937 r. o przystąpieniu Norwegii do konwencji z dnia 22 listopada 1928 r. o Wystawach Międzynarodowych.

Poz. 357. Oświadczenie rządowe z dnia 25 maja 1937 r. w sprawie przystąpienia Nowej Zelandii do konwencji z dnia 12 października 1929 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

Poz. 358. Oświadczenie rządowe z dnia 31 maja 1937 r. w sprawie wypowiedzenia przez W. Brytanię i Irlandię Północną konwencji międzynarodowej z dnia 26 września 1906 r. o zakazie pracy nocnej kobiet, zatrudnionych w przemyśle.

Poz. 359. Oświadczenie rządowe z dnia 31 maja 1937 r. w sprawie złożenia przez Peru dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 13 października 1919 r. urządzającej żeglugę powietrzną.

Poz. 360. Oświadczenie rządowe z dnia 31 maja 1937 r. w sprawie złożenia przez szereg

państw dokumentów ratyfikacyjnych oraz zgłoszenia przystąpień do konwencji z dnia 21 grudnia 1904 r. o okrętach szpitalnych.

z 26 czerwca Nr 47 Rok 1937

Poz. 361. Konwencja w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizji ustaw o obywatelstwie oraz protokół dotyczący przypadku bezpaństwowości, podpisane w Hadze dnia 12 kwietnia 1930 r. (Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 5 marca 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 217).

Poz. 362. Oświadczenie rządowe z dnia 15 czerwca 1937 r. o złożeniu przez Polskę i inne Państwa dokumentów ratyfikacyjnych konwencji z dnia 12 kwietnia 1930 r. w sprawie pewnych zagadnień dotyczących kolizji ustaw o obywatelstwie oraz protokołu z tej samej daty, dotyczącego przypadku bezpaństwowości — i o przystąpieniu szeregu Państw do tej konwencji i protokołu.

Poz. 363. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r. o obowiązku urządzania w domach skrzynek listowych dla doręczania mieszkańcom korespondencji pocztowej.

Na podstawie art. 410 pkt 6 oraz art. 416 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. W domach o więcej niż dwóch kondygnacjach powinny być urządzone skrzynki listowe dla doręczenia mieszkańcom korespondencji listowej.

W domach istniejących skrzynki listowe powinny być urządzone w razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy tych domów.

§ 2. Skrzynki listowe powinny być umieszczone na parterze w bramach lub sieniach, w miejscu łatwo dostępnym, oświetlonym i zabezpieczonym przed opadami atmosferycznymi.

§ 3. Skrzynki powinny być podzielone na skrytki o wymiarach, wynoszących co najmniej 30×23×8 cm.

Dla każdego samoistnego mieszkania powinna być urządzona osobno skrytka. Ponadto powinna być urządzona skrytka dla zwracanej korespondencji.

Każda skrytka powinna być zamykana oddzielnie i posiadać otwór do wrzucania korespondencji. Zamki skrytek w skrzynkach, znajdujących się na jednej działce lub nieruchomości, powinny być różne. Drzwiczki skrytek powinny posiadać uchwyty, służące do założenia kartek z nazwiskami lokatorów.

§ 4. Skrytki powinny być utrzymywane w stanie zdatnym do użytku.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 364. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 46, poz. 454) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp 1 § 23 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 203) otrzymuje następujące brzmienie:

„Opłata za egzamin, określony w art. 4 lit. a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych, wynosi 120 zł, za egzamin zaś wymieniony w ust. 4 lit. b) tej ustawy — 50 złotych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 365. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1937 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Poz. 366. Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 1937 r. o zwolnieniu od cła kukurydzy i końskiego zębu.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 22 czerwca Nr 140 Rok 1937

Poz. 229. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 230. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 231. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1937 r. w sprawie nadania herbu miastu Pelplinowi.

Poz. 232. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 czerwca 1937 r. w sprawie opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w III kwartale 1937 r.

z 23 czerwca Nr 141 Rok 1937

Poz. 233. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 kwietnia 1937 r. o organizacji Rady Weterynaryjnej.

Poz. 234. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 czerwca 1937 r. o wydawaniu kart legitymacyjnych dla komiwojażerów polskich, działających na terytorium Kanady.

z 24 czerwca Nr 142 Rok 1937

Poz. 235. Orzeczenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie zwolnienia od opłat publicznych umowy o przeniesienie portfelu ubezpieczeń, zawartej między Towarzystwem „Der Anker“ Allgemeine Versicherungs Aktiengesellschaft w Wiedniu a Towarzystwem Ubezpieczeń na życie „Vita i Krakowskie“ Sp. Akc. w Warszawie.

z 25 czerwca Nr 143 Rok 1937

Poz. 236. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Sejmu.

Poz. 237. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Senatu.

Poz. 238. Instrukcja Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340).

z 26 czerwca Nr 144 Rok 1937

Poz. 239. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 czerwca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tych zaświadczeń.

Poz. 240. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 czerwca 1937 r. o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów celnych.

Poz. 241. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 czerwca 1937 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Myślenic.

z 28 czerwca Nr 145 Rok 1937

Poz. 242. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1937 r. o nadaniu 57 pułkowi piechoty wielkopolskiej nazwy „57 pułk piechoty Karola II Króla Rumunii“.

C.

Bibliografia.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„BACZNOŚĆ“ czasopismo.

W Warszawie wychodzi miesięcznik ilustrowany „BACZNOŚĆ“, poświęcony popularyzacji zagadnień bezpieczeństwa i higieny w życiu codziennym i w pracy.

Czasopismo „BACZNOŚĆ“ poza propagandą bezpieczeństwa pracy w fabrykach, warsztatach i t. p. zakładach prowadzi również akcję w kierunku uświadamiania ludności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego w zakładach przemysłowych i w życiu codziennym przez udzielanie wskazówek co do zachowania się i stosowania urządzeń zmierzających do zapobiegania pożarom.

Czasopismo „BACZNOŚĆ“ winno zainteresować związki samorządowe oraz straże pożarne.

UWAGA: Adres redakcji i administracji Warszawa, Żórawia 30 m. 8. Prenumerata zł. 3 rocznie, przy abonamencie większej ilości egzemplarzy zniżona do 2 zł.

D. Komunikat.

Do niniejszego numeru dołącza się bezpłatnie broszurę zawierającą przedruk jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej ze wstępem, napisanym przez Romana Hausnera, Dyrektora Gabinetu Ministra Spraw Wewnętrznych.

Sprostowanie.

W instrukcji w sprawie wymiaru i poboru świadczeń w naturze (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 17 z 1937 r., poz. 130) należy wprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia:

1) na str. 284 w nagłówku dolnego wzoru zamiast „Rozchody“ winno być „Dochody“;

2) na str. 290 od góry przed wyrazami w nawiasie „Na odwrotnej stronie odpisu orzeczenia bez pouczenia“ — wstawić.

„Na pierwszej stronie odpisu orzeczenia o wymiarze świadczeń w naturze; sporządzonego bez pouczenia i przytaczania podstawy prawnej wymiaru, u dołu winno być zamieszczone następujące pokwitowanie odbioru orzeczenia:

Dowód doręczenia.

Orzeczenie o wymiarze świadczeń w naturze na rok 193...../3..... Nr .... otrzymałem.

.............................., dnia .... 193.....r.
(miejscowość)

....“
(podpis płatnika)

3) Na str. 292 układ tabeli „str. 2“ wykazu dostarczonych świadczeń (druk Nr 7) winien być identyczny z umieszczonym nad nim wzorem strony pierwszej tegoż wykazu.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.